

LBRIS

We know
books

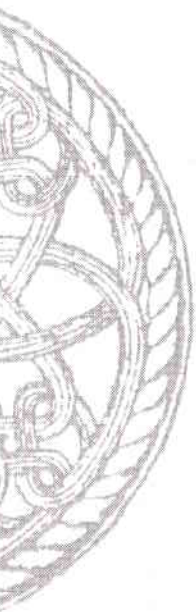
SFÂNTUL **NICOLAE**
VELIMIROVICI
EPISCOPUL OHRIDEI ȘI JICEI

PRIN **FEREAȘTRA**
TEMNITEI,

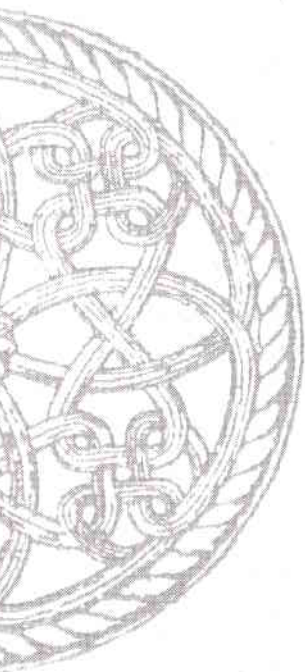
traducere din limba sârbă de
IONUȚ și SLADJANA GURGU

PREȘA

CUPRINS

pagina 005	CUVÂNTUL părintelui Iustin Pârveu
pagina 007	ÎN LOC DE PREFAȚĂ
pagina 011	SCRISORILE 01—11
pagina 051	SCRISORILE 12—22
pagina 089	SCRISORILE 23—33
pagina 127	SCRISORILE 34—44
pagina 169	SCRISORILE 45—55
pagina 211	SCRISORILE 56—65
pagina 249	RUGĂCIUNE către ierarhia cerească
pagina 255	SCRISORILE 67—77
pagina 299	RUGĂCIUNE către sfinții lui Dumnezeu
pagina 305	SCRISORILE 79—81
pagina 316	RUGĂCIUNE

SCRISORILE 01—11

01 Am păcătuit și ne-am luat răsplată. L-am defăimat pe Domnul Dumnezeu, și ne-am primit pedeapsa. Ne-am întinat de toată fărădelegea, și ne-am curățit prin sânge și lacrimi.

Am călcat în picioare tot ce-a fost sfânt pentru străbunii noștri, și din această pricină am fost la rându-ne călcați.

Am avut școală fără credință, politică fără cinste, oaste fără dragoste de țară, stat fără binecuvântarea lui Dumnezeu. De acolo ni s-a tras năruirea școlii, a politicii, a oștirii și a statului.

Douăzeci de ani ne-am străduit să nu fim noi înșine, de aceea străinii ne-au învăluit cu întunericul lor.

Douăzeci de ani ne-am batjocorit strămoșii pentru că au ales Împărăția cerească și, de aceea, am pierdut și împărăția pământească cea leproasă. Cu ce măsură i-am măsurat pe Dumnezeu și pe străbuni, cu aceea am fost măsuțați.

Și, totuși, am fost miluiți. Pentru ocările aduse cu gândurile și cu cuvintele și cu faptele, pentru ocările nemaiîntâlnite și nenumărate aduse Înălțimii Sale Împărațului împăraților, Domnul Dumnezeu, vreme de douăzeci de ani întregi, am fost osândiți la moarte. Osânda începu să fie dusă la îndeplinire, și fiecare al optulea sârb fu ucis. Apoi pedeapsa cu moartea se preschimbă, și am fost osândiți la robie pe viață, la robie veșnică sub lanțurile nemților. Dar când pământul sârbilor începu să clo-

cotească de sângele și de lacrimile sârmanului norod, când lumânările de la Slavă¹ ale celor întemnițați erau aprinse de mâini vlăguite și stinse de lacrimi, când rugăciunile pătimitorilor sârbi mișcară îngerii și sfinții spre a cere mila Domnului, atunci, din nou, Atotmilostivul îmbânzi pedeapsa, și micșoră osânda robiei pe viață la doi ani de robie. Pentru cei douăzeci de ani de viață petrecuți în fărădelegi, norodul sârbesc a primit doar doi ani de robie. Oare nu este aceasta dumnezeiască milă? Oare s-ar găsi pe fața pământului vreun împărat care să rabde douăzeci de ani muștrările și batjocorile, și, totuși, să-i ierte pe cei care l-au huiduit și batjocorit? Niciodată și nicăieri. Atâta milostenie doar la Domnul Dumnezeu-ul nostru putem afla.

Ce cale să urmăm acum? Nu pe aceea, oricare, doar nu pe aceea pe care am mers două decenii, nu!

Ce să facem acum? Orice, numai nu ceea ce am făcut între cele două războaie mondiale.

Să nu păcătuim, ca să nu pătimim din nou!

Să nu-L batjocorim pe Împăratul Domnul Dumnezeu, ca să nu căpătăm o pedeapsă mai mare, și poate, vai! fără de îndurare!

Să nu ne întinăm de ticăloșie, ca să nu trebuiască iarși să ne curățim prin sângele și lacrimile noastre!

Să nu călcăm cele sfinte ale străbunilor noștri, ca să nu fim din nou striviți!

| 1. Praznicul sfântului ocrotitor al familiei. (n. tr.)

Școala să fie cu credință, politica cu cinste, oastea cu dragoste de țară, statul cu binecuvântarea lui Dumnezeu.

Fiecare să se întoarcă către Dumnezeu și către sine; nimeni să nu fie în afara lui Dumnezeu și în afara sinelui, pentru a nu fi învăluit de înfricoșatul întuneric al străinului cu nume frumos și veșmânt pestriț.

Fiecare sârb cu dragoste de țară să se silească să câștige Împărăția Cerurilor, căci numai în acest chip se poate păstra vreme îndelungată și împărăția pământească.

Când poporul nostru zicea: „Dreptatea ține țara și cetățile ei,” e ca și când ar fi zis: „Împărăția Cerurilor ține împărăția pământească.” Căci dreptatea este una din multele puteri ale Împărăției Cerurilor.

A doua putere este credința, a treia dragostea, a patra adevărul, a cincea milostenia, a șasea înțelepciunea, a șaptea curăția, și tot așa sunt aproape fără de număr și de sfârșit.

Gândiți-vă pe care dintre aceste puteri o aveți, și pe care nu o aveți. Grăbiți-vă să le dobândiți pe toate. Astfel, veți fi desăvârșiți, precum Tatăl vostru ceresc desăvârșit este. Astfel vă veți împotrivi întunecatelor puteri ale iadului ce au stăpânit asupra statului nostru, care multă vreme ne vor chinui și în amintire, precum un vis înspăimântător. Astfel, în cele din urmă, înarmați cu puterile cerești, cel mai bine veți întări și dragostea de țară, și numele vostru de creștini ortodocși. Să vă fie în ajutor Domnul Hristos, împreună cu Tatăl și Duhul Sfânt, în vecii vecilor. Amin.

02 Ne-am adunat azi ca, împreună și în fața lumii, să aducem mulțumită deplină Celui ce pe toate le vede, pe toate le știe și tuturor după dreptate le judecă.

De ce spun împreună și în fața lumii? Pentru că se poate aduce mulțumire lui Dumnezeu și în singurătate și în ascuns.

Fiecare creștin în singurătate și în ascuns varsă din inima lui, precum fumul de tămâie, rugăciunea de mulțumire către Domnul său. Lucrând astfel, împlinim porunca lui Hristos care glăsuiește: *Iar tu, când te rogi, intră în cămara ta, și încuind ușa ta, roagă-te Tatălui tău Celui întru ascuns; și Tatăl tău Cel ce vede întru ascuns va răsplăti ție la arătare.* /Mat. 6, 6/ Așadar să ne rugăm și în taină, să ne rugăm și cu toți de față. Ne rugăm fiecare în parte, ne rugăm și toți împreună în biserică. Astfel ne asemănăm cântăreților, ce cântă fiecare în casa lui, dar se arată și în fața lumii, pentru a cânta în cor; sau muzicanților ce cântă pentru sine în odăile lor, dar și în marile orchestre, pentru lume. Deci în cel ce se roagă în sine și pentru sine, dar nu vine la rugăciunea de obște și cu toți de față, într-acela se află sămânța mândriei și a iubirii de sine. Acela se poartă ca și cum nu ar fi citit cuvântul Mântuitorului: *Unde sunt doi sau trei adunați întru numele meu, acolo sunt*

2. Citatele scripturistice sunt date potrivit ediției Sfântului Sinod din 1914, cu unele îndreptări și uniformizări tacite ale textului. (n. ed.)

și eu în mijlocul lor. /Mat. 18, 20/ Iar pe cel ce vine la biserică doar pentru rugăciunea de obște și cu toți de față, dar niciodată nu se roagă lui Dumnezeu singur și în taină, pe acela îl va judeca Dumnezeu ca pe unul ce caută să fie bineplăcut oamenilor și ca pe un fățarnic.

De aceea, cu dragoste neprefăcută față de voi și cu frică pentru sufletele voastre, vă îndemn să vă rugați lui Dumnezeu în amândouă chipurile, și în ascuns și cu toți de față, și singuri și împreună. Căci așa se propovăduiește în Evanghelie și s-a sfințit de predania Bisericii, vreme de mii de ani.

Am mai spus că ne-am adunat azi pentru a aduce mulțumită deplină Ziditorului și Tatălui nostru. De ce zic mulțumită deplină? Pentru că unii sunt obișnuiți să dea mulțumită lui Dumnezeu doar atunci când Dumnezeu dăruiește, dar nu și când Dumnezeu ia; și încă, să-I dea mulțumită numai când miluiește, nu și când muștră; și încă, să-I dea mulțumită numai când Dumnezeu, asemenea unui doctor, ne oblojește rănilile, dar nu și când taie, cu un cuțit ascuțit, carnea putrezită din trupul nostru. O astfel de mulțumită Îl mânie pe Dumnezeu. Căci totdeauna Dumnezeu are în vedere binele nostru din urmă, mântuirea noastră cea veșnică și atunci când dă, și atunci când ia; și atunci când miluiește, și atunci când muștră; și atunci când oblojește, și atunci când taie. Prin urmare, noi, ca făpturi înțelegătoare, suntem datori să aducem mulțumită lui Dumnezeu întotdeauna și pentru toate, după cum poruncește cu înțelepciune Apostolul Pa-

vel: [Să fiți] mulțămind pururea pentru toate lui Dumnezeu și Tatăl /Efes. 5, 20/, și încă înnoiește într-o altă epistolă: Întru toate mulțămiți. /I Tes. 5, 18/ Și marele stâlp al Bisericii Ortodoxe, Sfântul Ioan Gură de Aur, spune astfel despre acest lucru: *Cine rabdă suferința mulțămind Domnului, primește cununa muceniciei.* Iar despre mucenicii ortodocși știm că dădeau slavă și mulțumită lui Dumnezeu când chinuitorii îi biciuiau și junghiau, și îi duceau la tăierea capului. Încă și cuvântul acesta este al lui Gură de Aur: *Nimic nu e mai sfânt decât gura ce în scârbe ridică mulțumire lui Dumnezeu.*

Așadar, este drept și după cuviință să aducem deplină mulțumită lui Dumnezeu. În starea noastră, o deplină mulțumită ar fi dacă Îi vom mulțumi lui Dumnezeu atât pentru căderea statului nostru, cât și pentru izbăvirea lui din nenorocire; atât pentru robie, cât și pentru slobozire; atât pentru grozăviile pe care le-am trăit, cât și pentru bucuria ce o trăim; atât pentru cele pierdute, cât și pentru cele câștigate; atât pentru acea cumplită noapte însângerată, cât și pentru această luminată și senină dimineață a noii zile.

Țara noastră s-a destrămat – să zicem: slavă și mărire Ție, Dumnezeule! Țara noastră a renăscut – să zicem: iarăși, slavă și mărire Ție, Dumnezeule! Căci de n-ar fi căzut țara așa cum a fost ea, și dacă ar mai fi dus-o încă douăzeci de ani, ar fi pierit poporul – și aceea ar fi fost de fapt adevărata nenorocire. Așa de repede a început poporul să se strice, încât se năpustea către o pierzanie de neo-

colit. Ori pieirea statului, ori pieirea poporului. Dumnezeu a lovit la vremea potrivită ce este mai ieftin, pentru a păzi ce este mai de preț. A căzut statul, a dăinuit poporul. Câtă vreme este familie, va fi și casă, însă de nu va mai fi familie, cine va reface casa năruită?

Iată din nou țara noastră! Iată din nou scumpa libertate! Slavă și laudă Ție, Doamne, pentru darul Tău, rugăciunea Ta și negrăita Ta iubire de oameni. Lăsați-mă, însă, din locul acesta sfânt și înfricoșat, să vă vestesc cu tărie un cuvânt cumplit: Dacă vom fi din nou ticăloși și ne vom lepăda de Dumnezeu, așa cum am mai făcut, Dumnezeu va bate și țara și neamul, și se vor prăbuși și una și alta pe veci. Și vom fi spre râsul, pomenirea și pilda altora.

Ajută, Doamne, tuturor, și sârbilor, să se pocăiască, să se îndrepte și să se curățească de păcate, și să Te proslăvească pe Tine, Dumnezeu și Tatăl, pe Care Îl slăvesc toate oștile cerești ale îngerilor și dreptilor. Amin.

03 În Sfânta Scriptură se află înscrise și aceste cuvinte ale Domnului, pline de muștrări pentru poporul israilitean: *Două și rele a făcut norodul meu: m-au părăsit pe mine, izvorul apei vieții, și și-au săpat luiși fântâni surpate, carile nu vor putea ține apă.* /Ier. 2, 13/

Sfânta Scriptură este fără de greșală. Ea este rânduiala cosmosului, lăsată de Dumnezeu. În Sfânta Scriptu-

ră se lămurește rostul fiecărui om și fiecărui neam. Tot cuvântul dumnezeiesc din această sfântă Carte a cărților este și descoperire a adevărului, și dreptar în viață. Toată civilizația modernă nu a izbutit să clintească nici măcar un cuvânt al Sfintei Scripturi. Toată știința europeană nu e în stare să înlocuiască nici măcar o singură poruncă a Domnului.

Se vor scrie cărți peste cărți despre pricinile destrămării Iugoslaviei, dar nu se vor putea arăta limpede cele ce în Sfânta Scriptură se spun într-o singură propoziție.

Așadar, de ce a căzut un stat de vârsta unui copil? De bună seamă, nu din pricina bătrâneții, veți spune. Însă eu vă zic că din pricina bătrâneții și prea-îmbătrânirii. Iugoslavia a pierit din pricina bătrâneții și prea-îmbătrânirii, o repet. Prin obârșia nașterii sau facerii, ea a fost foarte tânără, iar asemuită cu statele vechi de o mie de ani din răsărit și din apus, era cu adevărat la vârsta copilăriei. Însă, după păcatele ei, era bătrână. După păcatele și fără-delegile sale, era bătrână și prea-îmbătrânită. Din această pricină, moartea s-a năpustit asupra ei și a sugrumat-o.

Iată o pildă: doi tineri au făcut armata, apoi fiecare s-a dus în calea lui. Unul dintre ei a fost serios și cu băgare de seamă, iar al doilea ușuratic și destrăbălat. S-au întâlnit peste trei ani. Prietenul cel cu băgare de seamă, sănătos, puternic și vesel, privi la prietenul lui nechibzuit și rămase uimit. Vedea în fața sa nu un tânăr de 25 de ani, ci un bătrânel de 25 de ani, încărunțit, gârbovit, ofticos.

– Cum ești? Ce faci? îl întrebă cel sănătos pe cel bolnav.

– Iată, cum să fiu? Aștept cu frică luna lui februarie.

Și de ce se teme, nu a scăpat. Căci și acest lucru este scris în Sfânta Scriptură, ca cuvânt al lui Dumnezeu: *Te va găsi aceea de care tu te temi*. Și tânărul îmbătrânit nu a scăpat de ce se teme. Moartea l-a aflat plimbându-se agale în luna lui februarie, l-a atins doar cu degetul mic, și el s-a stins. Păcatele, ca niște viermi, rod și fărâmițează așezămintele tinere și foarte tinere. Iugoslavia era îmbătrânită și prea-îmbătrânită de păcate, de aceea a căzut și s-a prăbușit.

Două rele a făcut poporul în Iugoslavia. Au lepădat pe Dumnezeu, izvorul apei celei vii, acesta e întâiul păcat, întâiul rău – și și-au săpat fântâni surpate, care nu țin apă – acesta e al doilea păcat, al doilea rău. Păstorii și cărmuitorii poporului L-au părăsit pe Hristos Dumnezeu, Cel ce este întotdeauna izvor de apă proaspătă și sănătoasă, și au început, după pilda popoarelor eretice și fără de Dumnezeu, să sape puțuri seci și să adune apă de ploaie. Acestea numeau puțurile seci „cultură și civilizație,” sau „știință și modernism,” sau „progres,” sau „modă,” sau „sport” – și tot așa.

Ne-am lepădat de Hristos, de aceea ne-a lepădat Hristos.

Iugoslavia a însemnat îndărătnicie împotriva lui Hristos, îndărătnicie împotriva Sfântului Sava, îndărătnicie împotriva a tot ce e sârbesc, îndărătnicie împotriva trecutului neamului sârbesc, îndărătnicie împotriva cinstei și înțelepciunii poporului, îndărătnicie împotriva tuturor celor sfinte ale neamului – îndărătnicie, doar îndă-

rătnicie! Din această pricină am avut un stat fără binecuvântarea lui Hristos, libertate fără bucurie, război fără lupte, prăbușire fără biruință, suferință fără de seamăn.

Însă, și de această dată, mila lui Dumnezeu a întrecut toată răutatea omenească, ba chiar și înțelegerea omenească. Când a început să plângă toată inima sârbească, Dumnezeu și-a întins mâna către cel ce se îneca. Când tot poporul și-a îndreptat privirea către Domnul cel Viu, șoptindu-I din inimă însângerață: *Nu ne lăsa pe noi folosinței omenești, ci ne miluiește pe noi, că la Tine este mântuirea*, atunci Domnul ne-a izbăvit, și a curățat țara noastră de nemți, ne-a dat înapoi libertatea și ne-a dăruit stat. Slavă și laudă Ție, milostive Doamne!

Dar să știți și să spuneți neîncetat copiilor voștri că Domnul S-a milostivit de noi cu condiția nerostită de a nu ne mai lepăda niciodată de El, de izvorul dătător de viață al apei celei vii, și de a nu mai săpa, întorcându-I spatele lui Hristos, precum ereticii și cei fără de Dumnezeu, puțuri seci în jurul cărora oamenii stau și așteaptă, și mor de sete. S-a milostivit și sub cuvânt ca nimeni să nu mai cuteze a se îndărătnici împotriva celor sfinte ale lui Dumnezeu și ale neamului, iar poporul să stea sub flamura lui Hristos și să proslăvească, mai puternic și stăruitor, cu gândurile, cu cuvintele și cu faptele, pe Dumnezeu cel Unul în Treime, Tatăl și Fiul și Sfântul Duh, în veacul veacului. Amin.

04

Iată ziua Domnului vine nevindecată de iuțime și de mânie, ca să facă lumea pustie și pe păcătoși să piarză dintr-însa (...) Și vor fi cei rămași cinstiți mai vârtos decât aurul cel nelămurit, și omul mai cinstit va fi decât piatra Săpăfirului. /Isa. 13, 9-12/

Mulți oameni nu simt existența văzduhului până ce nu începe să bată vântul. Alții nu se gândesc la lumină până ce nu se lasă întunericul.

Așa și mulți creștini, nici nu au simțit că este Dumnezeu, până ce nu s-a ridicat viforul acestui război; nici nu s-au gândit la Dumnezeu câtă vreme asupra lor lumina pacea și zâmbea fericirea. Dar când s-a pornit viforul războiului și, împreună cu acesta, s-a lăsat întunericul tuturor răutăților, atunci și-au adus aminte de Dumnezeu; nu numai atât, ci nici la celelalte lucruri nu se puteau gândi afară de Dumnezeu.

Ziua Domnului! Așa se numește în Sfânta Scriptură, Ziua Domnului, ceea ce este pentru oameni noapte, noapte cumplită, întuneric cu fulgere, sânge și fum, frică și cutremur, sânge și groază, foc și măcel, geamăt și horcăit – acestea se numesc în Sfânta Carte a lui Dumnezeu Ziua Domnului. Vă întrebați, oare, cum așa? De ce acestea? Simplu, pentru că în astfel de împrejurări și din pricina unor astfel de împrejurări, oamenii răsfățați și neobrăzați ajung să înțeleagă pe deplin că Dumnezeu este tot, iar omul nimic. Îngâmfații se acoperă cu rușine, cei înfumurați își pleacă privirea spre pământ, bogătașii merg cu buzunarele întoarse pe dinafară, cârmuitorii do-

resc ca măcar vreun jandarm străin să intre în vorbă cu ei, ofițerii își alcătuesc oaste din oameni sărmani, fără niciun subordonat, dar cu bătrâni fără de număr, preoții odinioară nepăsători plâng în fața bisericilor năruite, femeile odinioară mânioase, acum zdrențăroase și nespălate, găsesc coceni pentru prânz – și toți împreună cugeță la măreția mărimii lui Dumnezeu și la fumul nimicniciei oamenilor.

Iată, de ce acea înfricoșată noapte se cheamă Ziua Domnului. Pentru că a venit rândul lui Dumnezeu să Se arate. Câtă vreme a durat o zi liniștită a omului, el nu-și amintea de Dumnezeu, ba chiar se înălța mai presus de Dumnezeu și râdea de cei cucernici, îi batjocorea pe cei ce-l chemau să meargă în biserică, la rugăciune. Dar când vine înfricoșata Zi a Domnului, toți oamenii se întorc la Dumnezeu, recunosc puterea lui Dumnezeu, se interesează de biserică, îi cinstesc pe preoți, caută să citească sfintele cărți, suspină, se rușinează de trecutul lor, se căiesc de păcatele lor, fac milostenie săracilor, cercetează bolnavii, postesc, se împărtășesc – pentru că gândesc la apropierea morții lor și la acea lume unde altfel este Ziua Domnului, blândă, luminoasă, plină de bucurie și veșnică.

Și vor fi cei rămași, grăiește Domnul prin Prorocul Isaia, cinstiți mai vârtos decât aurul cel nelămurit, (...) și decât piatra Săpșirului – cel mai frumos și mai de preț aur. Iată, fraților, scopul tuturor suferințelor pe care Dumnezeu le îngăduie în lume. Să facă pe om mai căutat și mai prețuit decât aurul.

Știți voi, fraților, de ce Dumnezeu cel ceresc a îngăduit în zilele noastre, pentru a doua oară, în toată lumea, acele chinuri ale războiului care se pot asemui doar chinurilor iadului? Pentru că prețul oamenilor a căzut sub prețul aurului. Iar asta se împotrivesc celor rânduite de Dumnezeu pentru om. Iar tot ce se împotrivesc rânduielii dumnezeiești trebuie să se destrame, să cadă, să moară, să piară.

Și în țara noastră începuse aurul să prețuiască mai mult decât omul. De aceea și țara noastră e lovită de cumplitul bici al războiului, bici împletit din toate răutățile și nenorocirile, asemenea unor șerpi de foc. Pentru a ne învăța să-L prețuim pe Dumnezeu mai mult decât pe om și pe om mai mult decât pe aur.

Când a fost întemeiată Serbia, oamenii mari locuiau în case mici. Când Serbia a fost înlocuită de Iugoslavia, oamenii mici locuiau în palate mari. Întreaga oaste a lui Karageorge, care a început Răscoala,³ ar fi putut încăpea în palatul unui aristocrat iugoslav din Belgrad. Poporul s-a împotrivit, dar treptat a urmat și el pilda boierilor săi, iubitori de aur și disprețuitori de oameni. Din pricina banilor, au fost uciși oameni, s-au ars case, s-au încheiat căsătorii pripite, s-au desfăcut căsătorii, s-au împărțit lucrurile comune, s-au înființat partide, s-au învrăjbit frați, s-a întinat numele de sârb, s-a lepădat credința, s-au trădat

3. Karageorge Petrovici a fost conducătorul primei răscoale sârbe împotriva otomanilor, o revoluție națională care a durat peste nouă ani și a pus bazele independenței Serbiei. (n. ed.)

cele sfinte, s-a vândut țara. Iată, fraților, de ce a trebuit să vină înfricoșata Zi a Domnului și asupra noastră, și asupra voastră.

Iar acum, ferice de noi, dacă vom învăța să prețuim omul mai mult decât aurul, mai mult decât bogăția, mai mult decât slava, mai mult decât luna și stelele, mai mult decât toată lumea văzută, pe care Ziditorul a încredințat-o omului – atunci nu am suferit zadarnic. Atunci vom fi puternici, fericiți și vom trăi în pace și liniște, în dragoste și cinstire unii față de alții, slăvind pe Dumnezeu cel în Treime, Tatăl, Fiul și Sfântul Duh, în vecii vecilor.

05 Acestea a spus Domnul poporului Său, prin Prorocul Ieremia: *Pentru că au părăsit ei legea mea, (...) și n-au ascultat glasul meu, ci au mers după cele alese ale inimii lor celei rele, și după idoli (...) – pentru aceea, iată, eu hrănesc pe ei cu nevoi și voi adăpa pe ei cu apă de fiere. /Ier. 9, 13-14/*

Ați cunoscut voi oare ce am cunoscut eu în această țară? Am cunoscut un om ce săvârșea mai cu seamă aceste zece păcate: 1. Nu a crezut în Dumnezeu; 2. S-a închinat la tot felul de plăsmuiri ca lui Dumnezeu; 3. A hulit și ocărat numele Domnului; 4. Și-a bătut părinții; 5. A pe-trecut duminica lucrând, ca într-o zi de luni; 6. A omorât un om; 7. A preacurvit; 8. A furat și de la prieteni, și de la neprieteni, și de la tovarășii săi, și de la Biserică, și

de la stat; 9. A mințit și a jurat strâmb la judecăți; 10. I-a pizmuit pe vecinii lui și și-a dorit pentru sine lucrurile altora. După cum vedeți, acest om a încălcat toată Legea Veche a lui Dumnezeu. A spart Tablele lui Moise și s-a închinat vițelului de aur al evreilor.

Vai, frații mei, de câte ori m-am gândit la acest nelegiuit, de îndată mi-am amintit de încă unul asemenea, de încă zece și de încă o sută asemenea. Cred că și fiecare dintre voi veți afla cel puțin zece asemenea nelegiuți în jurul vostru. De ce e oare de mirare că Dumnezeu ne-a lăsat și ne-a dat sabiei celui mai cumplit popor din lume?

Zadarnic vom zice: dar nu era așa tot poporul. Cu adevărat, nu era. Dar nici toți israilitenii nu păcătuiseră cu femeile madianiților, și cu toate acestea urgia a venit asupra întregului norod, încât au murit 24.000 de oameni. /Num. 25/ Mai vreți încă o pildă? Când Iisus Navi a intrat în țara făgăduinței, un singur om a păcătuit lângă Ierihon, ascunzând ceva din prăzi, dar din pricina fărădelegii sale au pierit într-o zi 3.000 de războinici. /Is. Nv. 7/ Încă o pildă: când filistenii au adus înapoi israilitenilor Chivotul Legământului, toți s-au bucurat mult, iar cineva, din bucurie și curiozitate, a deschis Chivotul și a privit înăuntru. Pentru aceasta, au fost îndată loviți de mâna Domnului – dar nu numai aceia, ci și mulți alții, 50.000 din norod. /I Împ. 6, 19/ Oare nu ați citit că puțin a trebuit unei corăbii să se scufunde cu toți călătorii, din pricina fărădelegii unui singur om, Prorocul lui Dumnezeu, Iona? De ce e oare de mirare că corabia ștatului nos-